

arbejde sammen og i Flæng; jeg tror, at det vil være aldeles nødvendigt enten at indtage disse Strækninger fra Lovens Omraade eller aldeles at indtage alle Strækninger, hvor der findes Anledning til at oprette Digeinteressentstaber, fra Sandflugtskommissionernes Omraade.

Judenrigsministeren: Jeg finder ikke, at der er den allermindste Anledning til at frygte for, at der skulde fremkomme den Slags Disfents, idet jeg forudsætter, at Sandflugtskommissionen bestaar af fornuftige Folk, og at den Bestyrelse, her er Spørgsmaal om, vil komme til at bestaa af ligesaa fornuftige Folk, og at begge ville erkjende Betydningen af det Hverv, der er givet dem, nemlig at sikkre mod Overfømmelse af Havet; jeg har derfor ikke den fjerneste Tvivl om, at disse Folk overmåde let ville komme ud over formelle Besværligheder, som de vistnok slet ikke ville tænke paa. De møde med den Overbevisning, at de have en Pligt at udføre, og ville hjælpes ad til at udføre den saa godt som muligt. Jeg vil netop tage det Exempel, som det ærede Medlem nævnte, at der kan være en halv Fjerdingvei Klitter, hvor denne Kommission ikke har Noget at sige, og en anden halv Fjerdingvei lige ved, hvor der vil være Spørgsmaal om at etablere et Dige. Er det saa ikke naturligt, at de forhandle om, hvorledes de bedst skulle forsøge at beskytte det Hele? Men jeg skal tillige gjøre det ærede Medlem opmærksomt paa, at der staar en Bestemmelse i § 2, som lyder saaledes: „I Øvrigt kan Indenrigsministeren instruere Kommissionen nærmere med Hensyn til Udførelsen af det den overdragne Hverv“. Dermed vil der altsaa være givet Leilighed for Ministeren til at kunne skrive ind, dersom det mod Formodning skulde udarte til Krig mellem disse to Autoriteter.

Breinholt: Jeg tvivler aldeles ikke om, at begge disse Kommissioner vilde kunne udføre deres Hverv i Fred og i god Overensstemmelse, hvis man kunde antage, at begge Kommissioner saaledes paa en og samme Tid; men jeg ser ikke, at der er nogen Grund til at tro, at det vil blive Tilfældet, da Loven om Sandflugten udtrykkelig bestemmer, at Kommissionen skal holde sine aarlige Møder til visse Tider; der staar saa udtrykkelig, at det skal være aarlige Møder, at jeg ikke tror, at disse kunne gjentages.

Bonne: Jeg antager ikke, at det foreliggende Lovforslag vil faae nogen almindelig Betydning; jeg antager, at det hovedsagelig vil indskrænke sig til de Egne, der være underkastede de ulykkelige Begivenheder i Østeraaret; maaske med Undtagelse af enkelte andre Egne s. Ex. Ribeegnen. Jeg tror, det vil vise sig at blive Tilfældet, naar Loven skal udføres i Praxis. Men jeg anser det for uheldigt, om man vilde gaae ind paa

at vedtage en Lov, hvorved der gives Beskyttelse mod Overfømmelse af Jorder, saaledes at Staten, som antydet af flere ærede Ralere, dertil skulde give Tilskud, uden samtidigt at indsatte Bestemmelser i Loven, hvorved de Landsdele, der bortskrives af Havet eller aldeles forsvinde, samtidigt dermed blive beskyttede. Paa den anden Side vil jeg indrømme, at dette maaske vil medføre store Vanfseligheder, skjøndt jeg ikke er i Tvivl om, at den høitagtede Minister er i Besiddelse af saadanne Oplysninger, der ville være nødvendige for at kunne indsatte saadanne Bestemmelser i Lovforslaget. Jeg veed ikke, hvorledes Sagen vil komme til at stille sig for mig paa de senere Stadier, men jeg vil i alt Fald finde Betænkelse ved at gaae ind paa, hvad der nu er foreslaaet i denne Retning, naar man ikke samtidigt dermed drifter sig til at optage Bestemmelser, hvorved det Jordareal, der aldeles forsvinder eller kan forsvinde, ogsaa bliver sikket. Det er en Selvfølge, at der paa dette Punkt er en Statsinteresse tilstede. Det kan ikke være Staten ligegyldigt, om betydelige Arealer svinde bort, det ene efter det andet, og jeg er ikke i Tvivl om, at dette vil blive Tilfældet. Det er Tilfældet paa Beskysten, ogsaa enkelte Steder paa Østysten, og det er i høi Grad Tilfældet i alle Limfjordssegnene. Hele Limfjordskysten er ikke alene stærkt udsat for Overfømmelse af de laantliggende Jorder, der hovedsagelig benyttes til Græsange; det maa og kan passere; men at Landet aldeles kan svinde bort, er dog en Omstændighed, som der ogsaa bør ses hen til, naar man paataanter saadanne Foranstaltninger som dem, der indeholdes i dette Lovforslag, som her er forelagt.

Madvig: Det er virkelig med stor Andseelse, at jeg tager Ordet i denne Sag, men der er en Betænkelse ved dette Lovudkast, som jeg dog ikke synes bør blive uomtalt ved denne første Behandling. Ved Digevesenets Behandling er der to Synspunkter, der komme frem; det ene er Hensynet til Beskyttelsen af private Foretagender i industrielle Diemed, og der gjælder det at ordne Retforholdet imellem de Private og at tilvejebringe Betingelserne for, at en Samvirken mellem dem kan finde Sted, og at Alt kan ske uden Forstyrrelse og Uregelmæssighed. Det andet Hensyn gaar ud paa at afværge, at Landet som saadant lider Beskadigelse i et saadant Omfang, at det kan interessere Staten at forhindre det, og at Landets Befolkning overvældes af Ulykken. Jeg tilstaar, at det forekommer mig, at disse to Betragtninger ikke i Lovforslaget ere holdte ganske ude fra hinanden; men det er imidlertid ikke det, jeg vil dvæle ved. Det forekommer mig derimod, at der i dette Lovudkast, forsaavidt det gaar ud paa at tilfredsstille det Hensyn, som jeg nævnte som det sidste, nemlig Statens Hensyn til Landets og Befolkningens Bevarelse, er Spør